

[Nathalie Lind]

at der er tale om et meget dybtgående og et meget belastende indgreb, og det fører os så frem til, at netop på grund af indgrebets karakter må man skabe så stærke retssikkerhedsgarantier som muligt.

Fremskridtspartiet fremsætter et forslag på dette område om at forkorte fristen, og det hører vi nu at socialministeren vil overveje, altså fristen for, at sager af denne art skal indbringes for det sociale udvalg med krav om – det er der jo også visse muligheder for allerede i dag – at der skal sagkyndig bistand, dommer og pædagogisk-psykologisk konsulent osv., med. Men yderligere foreslår fremskridtspartiet, at der skal være en advokat med. Jeg må sige – og jeg vil her slet ikke kommentere bemærkningerne til forslaget, jeg vil kun kommentere lovteksten – at jeg er enig med fremskridtspartiet på dette punkt. For jeg tror, at ombudsmanden – og jeg refererer til den skrivelse, der er sendt til socialministeriet den 30. april 1980 – har fuldstændig ret, når han fremhæver, at hele spørgsmålet, hele proceduren om, hvorvidt der gives samtykke eller ej, er afgørende, at man dér har brug for, fordi familien er i en trykket situation, lige fra starten at have den bedst mulige assistance. Jeg tror også, det er vigtigt, og jeg vil bede socialministeren overveje ombudsmandens ord om, at det ikke er nok at sige til parterne, at de kan få aktindsigt, nej, de må også gøres bekendt med, hvilke relevante oplysninger der foreligger i sagen, og udtalelser herom. Jeg har nævnt spørgsmålet om advokat. Der er også en mindretalsudtalelse fra ankechef Munch-Petersen på dette område. Han har vel snart i en menneskealder arbejdet med disse sager i ankeinstansen, og jeg tillægger hans udtalelser vægt. Vi går altså ind for dette.

Men noget, jeg nok må slutte med at sige, er, at tidsforløbet i denne sag er jo specielt. Alle har så sandelig givet sig god tid, og socialministeren giver sig nu også god tid. Den 30. april 1980 sendte ombudsmanden sin skrivelse – det er refereret – til socialministeriet og til retsudvalget. Dér sidder jeg, og vi var altså heller ikke for hurtige. Den kom over til socialministeriet i juni, men ministeriet havde dog fået den direkte. I efteråret 1979 var der efter næsten fem års arbejde afgivet en betænkning, som egentlig ikke siger noget særligt; der er noget statistik, der er bedømmelse af enkelte paragraffer i bi-

standsloven – vurderinger vel – og så har man altså nu brugt en tid, der vel næsten er 1¼ år, på at sende det ud til høring, og så skal vi vente godt et halvt år til, før vi får et ændringsforslag.

Jeg synes ikke, det er tilfredsstillende i betragtning af sagernes alvor. Jeg finder, at man langt tidligere kunne have fremsat forslag herom. Jeg benyttede tiden i går aftes til at gennemlæse de tidligere debatter om dette emne. De var fra 1975 og 1976, og da slog alle ordførere sig til tåls med, at nu kom der jo snart en rapport fra det udvalg, socialminister Eva Gredal havde nedsat i april 1975. Men resultat i sagen har vi endnu ikke fået i januar 1981.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Jeg er absolut enig med forslagsstillerne i, at det er uhyre væsentligt, at der skabes et tillidsforhold mellem borgerne og myndighederne, og at menneskene behandles hensynsfuldt. Det gælder ikke mindst med hensyn til indholdet af det foreliggende lovforslag.

Tvangsfjernelse er i sig selv en alvorlig og ulykkelig indgriben i et familieforhold, men som forslagsstillerne også pointerer, er det nødvendigt, hvor der er tale om at beskytte barnet eller den unge. Forslagsstillerne nævner nogle grelle eksempler, som sikkert hidrører fra pressens omtale i den seneste tid af disse tvangsfjernelser.

Som tidligere mangeårigt medlem af et kommunalt socialudvalg og før 1970 af børne- og ungdomsværnet mener jeg, at fremskridtspartiet skyder langt over målet, når man prøver på at mistænkeliggøre de i forslaget i citationstegn betegnede sagkyndige inden for det sociale område og inden for det offentlige tjeneste. Jeg må minde forslagsstillerne om, at disse mennesker til enhver tid er bundet af deres tavshedslofte og ikke på nogen måde kan tage til genmæle over for de beskyldninger, der måtte fremkomme fra den enkelte part i sagen.

I langt de fleste tilfælde foregår en tvangsfjernelse efter mange og lange undersøgelser og forhandlinger forældre og myndigheder imellem, og ligeledes er der også ved den endelige afgørelse deltagelse af både dommer og indehaverne af forældremyndigheden over barnet eller den unge; forældrene gøres også opmærksomme på mulighederne for